

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTIE, AGATHA

Moarte pe Nil / Agatha Christie; trad. Iustina Bandol.
București: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-252-8

I. Bandol, Iustina (trad.)

821.111-31=135.1

821.111-312.4=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.rao.ro
www.raobooks.com

AGATHA CHRISTIE
Death on the Nile

© 1937 Agatha Christie Limited, a Chorion Company
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
IUSTINA BANDOL

Ilustrația copertei
FLORICA ZAHIU

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

septembrie 2007

ISBN 978-973-103-252-8

Capitolul unu

I

– Linnet Ridgeway!

– Chiar *ea!* spuse domnul Burnaby, proprietarul barului Three Crowns, și-i dădu un cot tovarășului său.

Cei doi bărbați holbară niște ochi rotunzi bucolici și rămaseră cu gurile întredeschise.

Un Rolls-Royce masiv, roșu aprins, se oprise în fața Poștei.

Din el ieși iute o fată, cu capul gol și îmbrăcată într-o rochiță ce părea (dar numai *părea*) cât se poate de simplă. Era o fată cu păr auriu și cu trăsături regulate, care-i trădau autoritatea, și cu o siluetă încântătoare – o fată cum rar se vedea în Malton-under-Wode.

Cu pași repezi, imperativi, intră în localul Poștei.

– Ea e! zise din nou domnul Burnaby. Și continuă impresionat, cu voce scăzută: E milionară... Are de gând să bage zeci de mii în proprietatea aia. Piscine, grădini italienești, o sală de bal, plus jumătate din casă dărâmată și reconstruită...

– O să aducă bani în oraș, spuse prietenul său, un ins subțire, cam jerpelit. Vocea îi era plină de invidie și de resentiment.

Domnul Burnaby fu de acord.

– Da, e mare lucru pentru Malton-under-Wode. Mare lucru. Domnul Burnaby era mulțumit că așa stăteau lucrurile.

– O să ne scuture pe toți cum trebuie, adăugă.

– Nu ca Sir George, zise celălalt.

– O, pe el caii l-au nenorocit, replică domnul Burnaby indulgent. N-a avut niciodată noroc.

– Cât a luat pentru moșie?

– Vreo șaizeci de mii bunicele, așa am auzit.

Bărbatul cel subțire scoase un fluierat.

Domnul Burnaby continuă triumfător:

– Și se zice că ea va mai cheltui șaizeci de mii cu toate reamenajările.

– Groaznic! replică subțiraticul. De unde are toți banii ăștia?

– Din America, așa am înțeles. Mama ei a fost unica fiică a unuia dintre milionarii aia ai lor. Ca în filme, nu?

Fata ieși din localul Poștei și se urcă în mașină. Bărbatul cel subțire o urmări cu privirea în timp ce pornea motorul și se îndepărta mormăind:

– E o mare nedreptate – să arate în felul ăsta. Și bani, și frumusețe – e prea mult! O fată atât de bogată n-ar trebui să fie și frumoasă. Iar asta e *chiar* frumoasă... Are tot ce-ți poți dori. Nu e drept...

II

Extras din rubrica de mondenități a ziarului *Daily Blague*

Printre cei care luau cina la Chez Ma Tante am zărit-o pe frumoasa Linnet Ridgeway. Stătea la masă cu onorabila Joanna Southwood, cu lordul Windlesham și cu domnul Toby Bryce. Domnișoara Ridgeway, după cum se știe, este fiica lui Melhuish Ridgeway, care s-a căsătorit cu Anna Hartz. A moștenit de la bunicul ei, Leopold Hartz, o avere imensă. Încântătoarea Linnet este senzația momentului, și se zvonește că logodna ei ar pu-

tea fi anunțată curând. Cu siguranță lordul Windlesham părea foarte „prins“!

III

Onorabila Joanna Southwood spuse:

– Draga mea, cred că totul are să fie absolut *superb!*

Ședea în dormitorul lui Linnet Ridgeway din Wode Hall.

Pe fereastră, dincolo de grădini, se vedea câmpul deschis, mărginit de umbrele albastre ale pădurilor.

– E perfect, nu-i așa? zise Linnet.

Se sprijinea cu brațele de pervazul ferestrei. Chipul îi era însuflețit, înflăcărat, energic. Lângă ea, Joanna Southwood părea întru câtva ștearsă – o tânără înaltă, subțire, de 27 de ani, cu o figură alungită, inteligentă, și cu sprâncene fantezist pensate.

– Și ai făcut atât de multe în atât de puțin timp! Ai avut mulți arhitecți?

– Trei.

– Cum sunt arhitecții? Nu cred că am văzut vreodată vreunul.

– Erau bunicei. Cam nepractici câteodată.

– Draga mea, sunt sigură că ai avut *tu* grija de asta! Ești cea mai *pragmatică* ființă din lume!

Joanna luă în mână un șirag de perle de pe toaletă.

– Bănuiesc că astea sunt adevărate, nu, Linnet?

– Bineînțeles.

– Știi că e „bineînțeles“ pentru tine, draga mea, dar n-ar fi la fel pentru majoritatea oamenilor. Mulți s-ar mulțumi cu unele de cultură sau chiar cu imitații. Scumpa mea, sunt absolut *incredibile*, se asortează perfect. Trebuie să coste *o avere!*

– Ți se par cam vulgare?

– Nu, nici vorbă – sunt doar o mostră de frumusețe pură.

Cât valorează, până la urmă?

– Cam cincizeci de mii.

– O sumă de toată frumusețea! Nu ți-e teamă c-o să ți le fure cineva?

– Nu, le port în fiecare zi – și, oricum, sunt asigurate.

– Dă-mi voie să le port până la cină, te rog! M-aș simți atât de bine!

Linnet râse.

– Desigur, dacă vrei.

– Știi, Linnet, te invidiez cu adevărat. Ai pur și simplu tot ce-ți poți dori. Iată-te la douăzeci de ani propria stăpână, cu o avere incalculabilă, frumoasă și debordând de sănătate. Și mai ești și *deșteaptă*! Când împlinești douăzeci și unu de ani?

– În iunie. O să dau atunci o mare petrecere de majorat la Londra.

– Și pe urmă ai de gând să te măriți cu Charles Windlesham? Toți gazetărașii ăștia dezgustători de scandal sunt puși pe jar. Iar Charles ți-e într-adevăr incredibil de devotat.

Linnet dădu din umeri.

– Nu știu. Adevărul e că nu vreau să mă mărit cu nimeni deocamdată.

– Draga mea, câtă dreptate ai! După aceea nu mai e nici odată același lucru, nu?

Telefonul sună strident, și Linnet se duse să răspundă.

– Da? Alo?

Îi răspunse vocea majordomului.

– Vă caută domnișoara de Bellefort. Să vă fac legătura?

– Bellefort? O, da, desigur, fă-mi legătura.

Se auziră un clic și apoi o voce, însuflețită, plăcută, ușor găfâind.

– Bună ziua, domnișoara Ridgeway? *Linnet!*

– *Jackie, draga mea!* N-am mai auzit nimic de tine de o *grămadă* de vreme!

– Știu. E groaznic. Linnet, aș vrea nespuse de mult să te văd.

– Draga mea, nu poți să vii până aici? Să-mi vezi noua pasiune. Mi-ar face o plăcere grozavă să ți-o arăt.

– Chiar asta voiam să fac.

– Foarte bine, ia repede un tren sau o mașină.

– Așa am să fac. Am un hârb cu două locuri. Am cumpărat-o pentru 15 lire. În unele zile se comportă foarte frumos, dar are toane. Dacă nu ajung până la ora ceaiului, să știi că de vină e vreun capriciu de-al ei. La revedere, scumpa mea.

Linnet puse receptorul jos și se apropie din nou de Joanna.

– E prietena mea cea mai veche, Jacqueline de Bellefort. Am fost împreună la o mănăstire de maici din Paris. A avut un ghinion teribil. Tatăl ei era conte francez, mama – americană, din Sud. Tatăl a fugit cu o altă femeie, iar mama ei și-a pierdut toți banii în crahul bursei de pe Wall Street. Jackie a rămas complet lefteră. Nu știu cum o fi reușit să se descurce în ultimii doi ani.

Joanna își tot lustruia unghiile sângerii. Se lăsă pe spate, cu capul într-o parte, examinând rezultatul.

– Draga mea, lungi ea vocalele, nu e oare *plicticos*? Dacă prietenii mei pătesc vreo nenorocire, eu renunț *imediat* la ei! Sună foarte crud, dar astfel sunt scutită de o mulțime de neplăceri mai târziu! Întotdeauna fie vor să le împrumuți bani, fie își deschid vreun atelier de croitorie, și trebuie să cumperi de la ei tot felul de haine oribile. Sau se apucă de pictat abajururi, sau de confecționat eșarfe.

– Adică, dacă mâine mi-aș pierde toți banii, m-ai lăsa baltă?

– Da, scumpa mea, te-aș lăsa. Nu poți spune că nu sunt sinceră! Îmi plac numai oamenii care au succes. Și ai să descoperi că lucrul ăsta e valabil pentru aproape toată lumea – numai că majoritatea nu vor să-l recunoască. Spun doar că nu se mai pot înțelege nicicum cu Mary, cu Emily sau cu Pamela! „Problemele astea au făcut-o atât de acră și de ciudată, biata de ea!”

– Ce dezgustătoare ești, Joanna!

– Doar dau din coate, ca toată lumea.

– Eu nu dau din coate!

– Din motive evidente! Nu ai de ce să fii hrăpăreată când ai niște tutori chipeși, în floarea vârstei, care îți plătesc o sumă enormă în fiecare lună.

– Și nu ai dreptate în ceea ce o privește pe Jacqueline, spuse Linnet. Nu e o cerșetoare. Am vrut să o ajut, dar nu m-a lăsat. E îngrozitor de mândră.

– De ce crezi că ține să te vadă atât de repede? Pun pariu că vrea ceva. Așteaptă doar și ai să vezi.

– Părea entuziasmată de ceva, recunosc Linnet. Jackie se ambala întotdeauna foarte tare. Odată a înfipt un briceag în cineva!

– Ah, ce pasionant!

– Un băiat chinuia un câine. Jackie a încercat să-l facă să se oprească, el n-a vrut, ea l-a tras și l-a smucit, și până la urmă a scos un briceag și l-a înfipt în el. A fost o scenă absolut *îngrozitoare!*

– Cred și eu. Sună de-a dreptul neplăcut!

Camerista lui Linnet intră în odaie. Murmurând câteva scuze, luă o rochie din șifonier și ieși cu ea.

– Ce-i cu Marie? întrebă Joanna. Se vede că a plâns.

– Biata de ea! Știi că ți-am spus că voia să se mărite cu un tip care avea o slujbă în Egipt. Nu aflase prea multe despre el,

așa că m-am gândit că era cazul să-l verific. S-a dovedit că avea deja o soție – și trei copii.

– Cred că-ți faci o mulțime de dușmani, Linnet.

– Dușmani?

Linnet era surprinsă.

Joanna încuviință din cap și se servi cu o țigară.

– Da, dușmani, scumpa mea. Ești atât de cumplit de eficientă. Și te pricepi mult prea bine să faci exact ceea ce trebuie.

Linnet râse.

– Nici gând, n-am nici un dușman pe lumea asta.

IV

Lordul Windlesham stătea sub cedrul din fața casei, contemplând proporțiile grațioase ale lui Wode Hall. Nimic nu-i știrbea frumusețea de modă veche – noile clădiri și dependințe se înălțau după colț, nevăzute. Era o priveliște plăcută și pașnică, scăldată în lumina apusului de toamnă. Și totuși, pe măsură ce privea, Charles Windlesham vedea din ce în ce mai puțin Wode Hall. În fața ochilor îi apărea în schimb tot mai clar o clădire elisabetană mai impozantă, cu un parc vast, pe un fundal mai auster... Era casa familiei sale, Charltonbury, și în fața ei se vedea o siluetă – silueta unei fete cu păr auriu strălucitor și cu un chip însufletit ce trăda încrederea în sine... Linnet, stăpână la Charltonbury!

Lordul se simțea plin de speranțe. Refuzul ei nu fusese nici pe departe definitiv. Era mai degrabă o amânare. Ei bine, el își putea permite să mai aștepte...

Cât de uimitor de bine se potriveau toate! Era, desigur, preferabil să se însoare cu o persoană bogată, dar nevoia nu-l presa într-atât încât să fie nevoit ca, la o adică, să-și ignore

sentimentele. Iar pe Linnet o iubea. Și-ar fi dorit s-o aibă de soție chiar și dacă ar fi fost practic lipsită de orice mijloace, în loc să fie una dintre cele mai bogate fete din Anglia. Numai că, din fericire, Linnet *era* una dintre cele mai bogate fete din Anglia...

Mintea lordului Windlesham croia tot felul de planuri de viitor. Să obțină poate administrația moșiei Roxdale, să restaureze aripa de vest, să nu mai fie nevoit să-și închirieze cabana de vânatoare din Scoția...

Charles Windlesham visa cu ochii deschiși.

V

Era ora patru când micul automobil hârbuit cu două locuri se opri pe pietrișul din fața casei cu un scrâșnet. Din el ieși o fată – o ființă micuță, zveltă, cu o claiă de păr întunecat – care se repezi pe scări și trase zdravăn de clopoțel.

Câteva minute mai târziu era introdusă în sufrageria lungă și impozantă, și un majordom cu mutră de preot o prezenta pe tonul mohorât propriu slujbei sale:

– Domnișoara de Bellefort.

– Linnet!

– Jackie!

Windlesham stătea deoparte, privind cu înțelegere cum mica ființă impetuoasă se aruncă asupra lui Linnet cu brațele deschise.

– Lordul Windlesham – domnișoara de Bellefort, prietena mea cea mai bună.

„O copilă drăguță“, se gândi el – nu chiar drăguță, dar cu siguranță atrăgătoare, cu părul acela negru inelat și cu ochii

enormi. Lordul murmură câteva nimicuri politicoase, și apoi ieși pe nesimțite, lăsându-le pe cele două prietene singure.

Jacqueline se năpusti îndată asupra lui Linnet – într-un fel care, își aminti aceasta, îi era caracteristic.

– Windlesham? Windlesham? Deci *asta* e bărbatul despre care ziarele spun întotdeauna că ți-e logodnic! Te măriți, Linnet? Chiar te măriți?

Linnet murmură:

– Poate.

– Draga mea! Mă bucur atât de mult! Arată bine.

– A, nu fi atât de sigură – nici eu nu sunt încă.

– Bineînțeles că nu! Reginele își aleg întotdeauna cu multă grijă prințul consort.

– Nu fi ridicolă, Jackie.

– Dar *ești* o regină, Linnet! Ai fost întotdeauna. *Sa Majesté, la reine Linette. Linette la blonde!* Iar eu – ei bine, eu sunt confidenta reginei. Domnișoara de onoare și de încredere.

– Jackie, scumpa mea, vorbești prostii! Unde ai fost tot timpul *asta*? Dispari pur și simplu și nu scrii niciodată.

– Urâsc să scriu scrisori. Unde am fost? Eh, cam pe trei sferuri scufundată. În SLUJBE. Slujbe sinistre cu femei sinistre!

– Scumpa mea, ce mult aș fi vrut să...

– Profit de generozitatea reginei? Ei bine, draga mea, sinceră să fiu, exact de *asta* sunt aici. Nu, nu ca să-ți cer bani cu împrumut. Încă n-am ajuns acolo! Dar am venit să-ți cer o mare favoare.

– Dă-i drumul!

– Dacă ai să te măriți cu Windlesham, poate că ai să mă înțelegi.

Pentru câteva clipe, Linnet păru buimăcită. Apoi fața i se lumina.

– Jackie, vrei să spui că...?

– Da, scumpa mea. Sunt *logodită!*